החוף החמישי

א'י
מרייה סנז'ינה

Мария Снежина

החוף החמישי

«Автор»
2026

Снежина М.

החוף החמישי / М. Снежина — «Автор», 2026

מה עושים בשקו החוף שעליו סמכת כל חייך מפסיק לציית למפות? יעל, מודדת חופים בעיירה נווה־גל, מגלה שבכל פעם שהערפל יורד נחשפת רצועת אדמה שאינה מופיעה בשום מפה — ונעלמת כשהערפל מתפזר. היא מתקרבת אליה צעד אחר צעד, אך החוף החמישי אינו רק תופעה מסתורית. הוא מעמת אותה עם שאלות שאין להן תשובה מדויקת, עם זיכרונות שאי אפשר לתקן ועם הדחף להחזיק בכל דבר כאילו השליטה תוכל להגן עליה.בין מדידות, גאות ורוח משתנה, יעל לומדת להבחין בין זהירות לפחד, לשחרר את מה שאי אפשר להחזיק ולבחור בדרך גם בלי לדעת לאן תוביל. «החוף החמישי» הוא רומן על מפגש עם מי שהיינו ועל האפשרות להתחיל מחדש — בלי למחוק את העבר ובלי להעמיד פנים שהכול ברור. סיפור לקוראים הנמשכים למסתורין עדין, לנופים שנשארים בלב ולגיבורה שמגלה אומץ לחיות לצד אי־הוודאות.הספר נוצר בעזרת בינה מלאכותית. הכריכה: GPT Image – רישיוןКнига создана с помощью ИИ. Обложка: GPT Image - Лицензия

© Снежина М., 2026
© Автор, 2026

Содержание

קו החוף המוכר 6
הערפל הראשון 10
רצועת אדמה שאינה במפה 14
Конец ознакомительного фрагмента. 17

Мария Снежина
החוף החמישי

החוף החמישי
Мария Снежина

קו החוף המוכר

היתד שקעה בחול עד שנשאר ממנה רק הראש הצבוע באדום. יעל כרעה לצידה, שלפה את המחברת מכיס המעיל ובדקה שוב את המספרים. מאחוריה נפתח הים עד קו האופק; לפניה התפתל החוף, צר משהיה במפה ורחב מזיכרונה.

היא הצמידה את סרגל המדידה אל היתד, רשמה נקודה, הרימה את עיניה, ורשמה אותה שוב. הרוח טלטלה את דפי המחברת. גרגירי חול נלכדו בין דפיה, בדיוק לצד הטבלה שהכינה מראש.

נווה־גל ידעה לקרוא את החוף שלה כמו שקוראים חדר בבית. הילדים ידעו באיזו מדרגה האבן נשארת חלקה גם בקיץ, הדייגים הכירו את החריץ בסלע שבו נתפס החבל, והזקנות שבאו לטבול רגליים ידעו היכן הגלים מגיעים עד הספסל כשמתחלפת הרוח. מי שגדל בעיירה היה יכול ללכת בשביל החוף בעיניים עצומות ולדעת מתי הוא עובר ליד הקיוסק, מתי נפתחת לפניו המפרצון ומתי צריך להרים רגל מעל שורש האקליפטוס שדחף את עצמו מתחת למדרכה.

אבל מאז הסערה, שום דבר לא ישב בדיוק במקומו.

רצועת החול שמתחת לשביל נעלמה כמעט כולה. חלק מהאבנים נחשפו, אחרות נבלעו, וסימני הגלים הותירו על החול מעין קווים עבורים, כמו כתב שנמחק ביד רטובה. מדרום שכב גוש עץ שנעקר ממקום כלשהו, ועליו חבל כחול שנכרך סביבו שוב ושוב. הריח היה חד מהרגיל: מלח, אצות, עץ שבור וריח אדמה רטובה שהים הביא איתו ממעמקים שלא רואים.

יעל שלפה את המפה המקופלת מתיק המדידה. היא הכירה כל קפל בה. במשך שנים תיקנה אותה, הוסיפה לה סימונים והחליפה את הדף כשהדיו דהה. הקו הכחול שסימן את קו המים עבר ליד קבוצת הסלעים, עקף את המפרצון והמשיך צפונה, חלק ומסודר. קו שלא התפתל, לא נסוג ולא חזר בעצמו. קו שאפשר להצביע עליו בישיבת עבודה ולומר: כאן.

היא הציבה את המפה על לוח קשיח והניחה על פינותיה חלוקי נחל. אחר כך חזרה לנקודה האחרונה שסומנה לפני הסערה.

״את שוב הולכת לפי הקו הישן?״ שאל רוני, עוזר המדידות, כשניגש אליה עם המוט.

״אני מתחילה ממנו.״

״אבל הוא לא כאן.״

״הוא היה כאן לפני הסערה.״

רוני הביט בחול החשוף, ואחר כך במפה. ״הים לא התחייב להחזיר אותו.״

״אני יודעת.״ יעל קמה, ניערה את ברכיה. ״לכן אנחנו מודדים.״

הוא לא התווכח, אבל הפנים שלו אמרו את מה שלא אמר: לפעמים היא השתמשה בעבודה כדי להימנע מהתשובה הפשוטה. הים שינה את החוף. אפשר למדוד את השינוי, לתאר אותו, אולי להבין חלק ממנו. אי אפשר לבקש ממנו להתיישר לפי הקו הקודם.

יעל פתחה את החצובה והתאימה את רגליה לקרקע. היא עבדה בזהירות. בדקה שהמכשיר מאוזן, יישרה את הציר, העבירה את המבט בין הסימון במפה לבין הסלעים שבשטח. זו הייתה מלאכה שהרגיעה אותה בדרך כלל: פעולה, בדיקה, תוצאה. אם המדידה לא התאימה, בודקים שוב. אם הטעות נשארה, מתקנים. כל דבר היה יכול לקבל מספר, וכל מספר מצא את מקומו בטבלה.

היא סימנה נקודה נוספת. אחר כך עוד אחת.

בשלב מסוים גילתה שהקו שהיא משרטטת חוזר אל הסימון הישן, אף שהחול כבר לא שם. היד שלה המשיכה את התנועה המוכרת, כמעט מעצמה, ואילו עיניה נעצרו על מקום שבו המים הגיעו עכשיו עד לסלע נמוך. היא מחקה את הקטע בקצה העיפרון. הגומי השאיר כתם אפור ומחוספס.

״יעל.״ קול מוכר עלה מן השביל.

היא לא נזקקה להרמת הראש כדי לדעת מי עומד שם.

עידו ירד אל החוף ונעצר במרחק כמה צעדים ממנה. הוא לבש מעיל עבודה כהה, ועל כתפו נשא סל קלוע. כמה טיפות מים נצצו על שיערו. הוא הניח את הסל ליד אחד הסלעים, כאילו בא לאסוף דברי־מה ולא לבקר.

״אתם מודדים את כל המפרצון?״ שאל.

״את החלק שנפגע.״

״כלומר את החוף.״

״חלקים ממנו.״

הוא חייך חיוך קצר, שאין בו שמחה. ״החלקים שהמפה מכירה.״

רוני העמיד פנים שהוא בודק את המכשיר. יעל סגרה את מכסה העט.

״אם יש לך מידע על קו המים, אני צריכה אותו.״

״יש לי. שלחתי אותו כבר.״

היא ידעה על מה הוא מדבר. ההודעה ששלח אחרי הסערה עדיין הייתה בטלפון שלה, תחת רצף הודעות שלא פתחה עד הסוף. תמונות של חוף בשעת גאות, סרטון קצר, כמה משפטים. היא זכרה את המילים כי קראה אותן שוב ושוב, אף שלא הודתה בכך לעצמה: המים מגיעים עד המדרגה השלישית. הזרם עובר צפונה. השביל לא בטוח.

״אני ראיתי את התמונות,״ אמרה.

״ראית?״

״כן.״

״לא שאלת שום דבר.״

״הייתי צריכה קודם לבדוק את הנתונים.״

עידו הסתכל עליה כאילו חיפש את המילה הנכונה, אבל החליט שאין טעם לבזבז עליה. ״את תמיד צריכה קודם לבדוק משהו.״

המשפט נחת ביניהם בלי קול. יעל הכירה את המנגינה שלו. היא שמעה אותה גם כשהוא לא היה שם, בעיקר בלילות שבהם פתחה מחדש את הדו״ח ההוא וניסתה למצוא את השורה שבה הכול השתבש.

״אני יכולה להוסיף את מה שראית,״ אמרה. ״רק תספר לי איפה בדיוק.״

עידו הפנה את ראשו אל הים. ״הייתי מספר לך גם בלי שתבקשי, אם היית רוצה לדעת.״

הוא הרים את הסל והמשיך לכיוון המדרגות. יעל רצתה לקרוא לו, אבל המילים הסתדרו בראשה כמו שורות בדו״ח: לא שלמות, לא מדויקות, לא ראויות לחתימה. עד שהצליחה לבחור אחת, הוא כבר היה רחוק.

רוני כיבה את המכשיר. ״רוצה שאסמן את הנקודות?״

״עוד רגע.״

במקום לענות, יעל ניגשה אל שפת המים. גל קטן נגע בקצה הנעל שלה ונסוג. היא התבוננה בקו הלח והדק שנותר אחריו. המים לא נסוגו לאחור כפי שציפתה; הם משכו איתם גרגירי חול בתנועה אלכסונית, והשאירו אחריהם שקע קטן. היא כרעה ובחנה אותו. אם תסמן עכשיו את קו המים, הוא יהיה נכון לרגע הזה בלבד. אם תחכה, הוא ישתנה. אם תחזור מחר, ייתכן שתמצא במקום הזה סימן אחר.

מישהו קרא לה מן השביל.

מרים, שהייתה מגיעה לחוף מדי בוקר עם סל בד, עמדה ליד המעקה. מאז שהכירו אותה, ואולי עוד לפני כן, היא ידעה באיזה יום מגיע הלחם הטרי למכולת ומתי הים נרגע אחרי רוח מזרחית. היא ירדה בזהירות במדרגות והביטה ביתדות.

״את מחזירה את הקו למקום שהיה?״ שאלה.

״אני מנסה למדוד איפה הוא עכשיו.״

״אז אל תתחילי מהאבן ההיא.״ מרים הצביעה על סלע גדול סמוך לשביל. ״המים הגיעו אליה בכל חורף. הפעם הם עברו אותה.״

יעל החזירה את המבט אל הסלע. ״לפי המפות הישנות, היא נמצאת מעבר לקו החוף.״

״המפות הישנות לא הלכו יחפות בחורף.״

רוני השתעל בשקט. מרים לא הביטה בו.

״מתי ראית שהמים עברו אותה?״ שאלה יעל.

״אחרי שהרוח התהפכה.״

״באיזה יום?״

״יום אחרי שהגשרון נשבר, אולי שניים. אני כבר לא זוכרת.״

יעל הרגישה את השאלה הבאה מתגבשת: האם היא בטוחה? מה היה גובה הגאות? מאיזה כיוון נשבה הרוח? זו הייתה דרך טבעית, כמעט מקצועית, לבדוק עד כמה עדות עומדת מול נתון. היא כבר פתחה את פיה, ואז עצרה.

״מה ראית בדיוק?״ שאלה במקום.

מרים נעצה את קצה המקל בחול. ״המים נגעו בסלע, ואחר כך נשארה סביבו רצועה כהה. בבוקר שאחרי כבר לא היה חול בין הסלע לשביל. יכול להיות שאני טועה ביום. אני לא טועה במה שראיתי.״

יעל כתבה את דבריה במחברת, בלי לתקן את סדר המשפטים. היא רשמה: לפי מרים, המים עברו את הסלע לאחר הסערה. היום אינו ודאי. לאחר מכן הוסיפה סימן שאלה ליד המיקום. היא לא הייתה רגילה להשאיר דבר כזה באמצע עבודה. בדרך כלל סימן שאלה היה הזמנה לסגור את הפער, לא דבר שמותר לו להישאר.

"תודה," אמרה.

מרים הנהנה, כאילו ציפתה לתשובה אחרת לגמרי, והמשיכה בדרכה.

רוני התכופף אל המחברת. "אנחנו אמורים לציין גם את העדויות האלה בדו"ח?"

"כן."

"נחום ביקש שנפריד בין מדידות לבין מידע מהתושבים."

"אז נפריד."

"וגם בין מה שאנחנו יודעים למה שאנחנו משערים."

יעל הרימה אליו את מבטה. רוני שלף מכיסו דף מקופל. "הוא אמר שהמפה אחרי הסערה לא יכולה להיות רק קו חדש. הוא רוצה גם הערות על מידת הוודאות."

"כלומר עוד טבלה."

"כנראה."

היא כמעט חייכה. טבלאות היו בדרך כלל צורת עבודה שהיא מבינה. ובכל זאת, הפעם המחשבה על עוד עמודות עוררה בה התנגדות. היא העדיפה שהמפה תענה. שהקו החדש יסתדר, שימצא את מקומו, שגם הנתונים הישנים וגם החדשים יתחברו לאותה תמונה. טבלה של דברים לא ידועים הייתה כמו להשאיר דלת פתוחה בחדר שהיא הייתה רגילה לנעול.

"נמשיך," אמרה.

הם עברו צפונה, לעבר המפרצון. יעל מדדה את המרחק בין המדרגות לסלע הבולט, ואת השיפוע במקום שבו החול פינה את מקומו לאבנים. היא צילמה את השקע, את שאריות החבל הכחול ואת כתם האצות שנדבק לדופן הבטון. בכל פעם שהמכשיר הציג תוצאה, השוותה אותה למה שזכרה מהמדידה הקודמת. בכל פעם שהמספרים לא התאימו, בדקה שוב.

לא הכול היה טעות. כמה מהנקודות אכן השתנו, ואחרות נשארו כמעט כפי שהיו. אבל המפה שניסתה לשרטט לא נראתה כמו תיקון של הישנה. היא נראתה כמו מפה של מקום אחר, מקום שיש בו סלעים מוכרים ושביל מוכר, אך היחסים ביניהם השתנו.

כשהגיעה אל קצה המפרצון, מצאה את עצמה מול קו חוף שהעיפרון התקשה לתפוס: כאן שפת מים, שם קצה סלע, ומעבר להם חול רך שנדחק פנימה אל המקום שבו נהגו הילדים לרוץ. יעל משכה קו דק, מחקה אותו, ציירה מחדש. היא ניסתה להחליק את העיקול, להחזיר אותו לצורה הגיונית יותר.

אז נזכרה בדו"ח.

לא במילים הכתובות, אלא בתנועה שבה חתמה עליו. באותו יום ישבה מול שולחן עמוס מפות ונתונים, ולצדה ישבו אנשים שרצו תשובה: האם אפשר להשאיר את המעבר פתוח, האם ההגנה שתכננו תספיק, האם ההוצאות מוצדקות. עידו אמר שהזרם עובר אחרת ממה שסימנה התוכנה. הוא הצביע על רצועת קצף ועל סלע שהשתנה מקומו. היא שמעה אותו, אבל לא באמת הקשיבה. הנתונים שלה נראו שלמים יותר, מסודרים יותר. הם התאימו למסגרת שהייתה צריכה להגיש.

היא המליצה על דרך פעולה, והמלצתה התקבלה. ואז הים עשה משהו אחר.

לא כל מה שקרה היה באשמתה. היא ידעה זאת היטב. היו סערות, תנאים משתנים, טווחים שאיש לא יכול היה לחזות. אבל הידע הזה לא סילק את הזיכרון של פניו של עידו כשגילה שלא התייחסה ברצינות לאזהרה שלו. ההחלטה המקצועית שלה הייתה שגויה, והכאב על כך התערבב בכאב אחר: האפשרות שהיה אפשר למנוע לפחות חלק מן הנזק אילו הסכימה לומר, אפילו לעצמה, שאינה יודעת.

היא הרימה את הראש. עידו כבר לא נראה על השביל.

"הקו לא מסתדר," אמר רוני.

"הוא לא חייב להסתדר."

המשפט יצא מפיה לפני שהספיקה לבחון אותו. היא הסתכלה על המפה. סימנה מחדש את קו המים לפי המדידה האחרונה, בזהירות, בלי ליישר את העיקול. העיפרון רעד מעט ברוח. היא עצרה, חיזקה את הלוח בין כפות ידיה, והמשיכה עד לנקודה שבה לא היה עוד ברור מה לסמן. שם השאירה את הקו פתוח.

רוני הביט במפה. "זה בכוונה?"

"כן."

״אין לנו נתון מעבר לנקודה הזאת.״

״אז אין לנו נתון.״

היא פתחה עמוד חדש במחברת וציירה שתי עמודות. בראש הראשונה כתבה: ״ידוע״. בראש השנייה: ״עדיין אינו ידוע״.

מתחת ל״ידוע״ רשמה את המדידות שבדקו פעמיים, את מיקום הסלעים כפי שנראו היום, את הנקודות שבהן הים הגיע אל החוף בזמן עבודתם. היא כתבה שמרים ראתה את המים עוברים את הסלע, והוסיפה שהיום אינו ברור. אחר כך רשמה את דבריו של עידו: יש בידיו תמונות ומידע על הזרם. היא השאירה מקום לציין מאוחר יותר את המיקום המדויק.

בעמודה השנייה כתבה: ״מה השתנה בין המדידה האחרונה לסערה?״ ״מהו קו החוף בתנאים שונים?״ ״איזו משמעות יש לעדות כשאין תאריך מדויק?״ היא עצרה, ואז הוסיפה שאלה נוספת: ״מה עוד לא שאלתי?״

רוני קרא את העמוד. ״זה לא ייראה מוזר בדו״ח?״

״אולי.״

״ובכל זאת?״

״ובכל זאת.״

היא הביטה בשתי העמודות. הדבר הראשון שעלה בה היה הדחף למלא את הרווחים, להפוך כל שאלה לתשובה לפני שמישהו אחר יראה אותה. אבל היא נשארה מול הדף. לא פתרה דבר. רק הפרידה בין מה שנמדד, מה שנמסר לה, ומה שעדיין ביקש בדיקה.

נדמה היה לה שהאוויר השתנה. הריח נעשה קריר, והאור על המים התרכך. רוני הביט צפונה, אל קו הים.

״הערפל מגיע,״ אמר.

יעל הרימה את המפה מהלוח והחזיקה אותה בשתי ידיים. מן הים נעה אל החוף שכבה לבנה ודקה. בתחילה הייתה רק כתם באופק, כמעט בלתי נבדל מן השמים, ואחר כך התרחבה והתחילה למחוק את המרחקים. הסלעים הרחוקים נעשו עמומים. המפרצון, שהכירו כף יד, נפרם בהדרגה לתוך האפור.

״לא היה אמור להיות ערפל היום,״ אמר רוני.

״לא לפי התחזית,״ השיבה.

היא גלגלה בזהירות את המפה, אך העיפרון עוד היה בידה. הקו החדש, שעד לפני רגע נראה ברור, התחיל להיטשטש במקום שבו טיפות זעירות נגעו בנייר. היא ניסתה לנגב אותן בכף היד, ונעצרה. הקו התמרח. לא נמחק לגמרי, אך איבד את חדותו, כאילו עצם הניסיון להגן עליו רק שינה אותו.

יעל הניחה את המפה בתוך תיק המדידה. בפעם הראשונה באותו יום לא הוסיפה סימון כדי לתקן את הכתם. היא רק רשמה במחברת: הערפל מתקדם מן הים. מיד אחר כך הוסיפה: מה הוא מסתיר, עדיין אינו ידוע.

כשהגיעו למשרד, כבר עטף האפור את קו החוף. יעל פרשה את המפה על שולחנה והניחה לצדה את המחברת הפתוחה. הקו החדש הסתיים במקום שבו נקטע החוף במדידות שלה. אחריו נשאר מרחב ריק, כחול וחלק, שלא היה בו דבר לסמן. היא ראתה בו את כל מה שלא ידעה, וכל מה שהתרגלה לנסות להסתיר באמצעות קו ישר.

מן החלון נשמע צליל נמוך של גל נשבר. יעל הכירה את רעש הים של נווה־גל: את החבטה במפרצון, את הרחש לאורך הסלעים, את הקול העמום שמגיע כשהמים פוגעים בדופן המרוחקת. הצליל הזה היה אחר. הוא בא מכיוון פתוח, מעבר למקום שבו המפה סימנה מים בלבד. גל אחד נשבר שם, ואחריו השתרר שקט.

היא לא ציירה קו. לצד השאלה ״מה עוד לא שאלתי?״ הוסיפה שאלה חדשה: ״מה נמצא מחוץ למה שאני יודעת למדוד?״

מפה טובה לא ביטלה את אי־הוודאות. אולי תפקידה לא היה לעשות זאת. אולי היא יכולה להיות מדויקת דווקא במקום שבו היא מודה במה שאין בכוחה לקבוע. יעל השאירה את המפה פתוחה על השולחן, לא גמורה, והקשיבה לערפל מכסה את החוף המוכר.

מסקנת*מפתח: מפה טובה אינה מבטלת אי־ודאות. ההבחנה בין מה שידוע לבין מה שעוד לא ידוע יכולה להיות תחילתה של בחירה חדשה.*

גשר: כשהערפל הראשון יעטוף את החוף, יעל תצטרך להחליט אם להמשיך להסתמך על המפה המוכרת או לצאת בעקבות מה שאינה מצליחה עדיין לראות.

הערפל הראשון

יעל נשארה ליד החלון גם אחרי שהצליל הנמוך נבלע בתוך הערפל. על הזכוכית הצטברו נקודות לחות, ובחוץ נעלמו בזה אחר זה הגדר, הספסלים ושורת הסלעים. היא קיפלה את המפה רק כשהאפור הגיע עד המדרכה שמתחת למשרד. הקו שסימנה נשאר פתוח, לא גמור. היא הכניסה את המפה למחברת, ואת שתיהן לתיק.

בדרך הביתה תוכל ללכת בטיילת, כמו תמיד. המסלול היה פשוט: לצאת מהבניין, לעבור ליד המאפייה, לרדת אל הטיילת ולהמשיך עד הרחוב שלה. היא עשתה את הדרך הזאת מאות פעמים. שום דבר לא השתנה בה, אמרה לעצמה, רק הראות.

בחוץ קיבלה אותה לחות קרה. היא נגעה בפנים ובשיער, כאילו הערפל לא רק מילא את האוויר אלא הניח עליו יד. אור הפנס שבכניסה למשרד לא הגיע רחוק. הוא הפך לכתם צהוב רך, חסר שוליים, ואז נבלע. יעל משכה את רוכסן המעיל עד הסנטר והחלה ללכת.

המאפייה נסגרה. היא זיהתה אותה לפי ריח של שמרים חמים, אף שלא ראתה את השלט. מכאן הייתה אמורה לפנות שמאלה. היא פנתה, בקצב קצת מהיר מדי, והצמידה את היד לתיק. המחשבה שכבר הכירה את הדרך הרגיעה אותה לרגע. אחר כך התגנבה מחשבה אחרת: ואם הרחוב אינו בדיוק במקום שבו היא זוכרת אותו?

היא לא עצרה לענות. במקום זאת ניסתה לצעוד כאילו דבר לא השתנה. עוד כמה צעדים, ואז אמור להופיע הפנס הגבוה שבקצה הרחוב. היא חיפשה אותו מבעד לערפל והמשיכה, אף שהמדרכה התרחקה מתחת לרגליה בקצב שהרגיש לה שגוי. המרחקים נעשו קצרים וממושכים בעת ובעונה אחת. כל מה שהיה קרוב נעלם, וכל מה שרחוק נראה כאילו הוא ממתין במקום.

כתם של אור הבהב לפניה.

״הנה,״ מלמלה.

היא המשיכה אליו. הכתם זז, נמרח ונעלם, ורק אז הבינה שאולי היה אור של מכונית ברחוב המקביל. הלב שלה דפק מהר יותר. היא הכירה את התחושה: ברגע שחסר לה מידע, הראש מיהר לספק אותו. לא משנה אם התשובה הייתה מבוססת; העיקר שלא יישאר חלל. היא כבר השלימה לעצמה את הדרך, את הפנס, את הפנייה הבאה. עכשיו כל השלמה כזאת רק הרחיקה אותה ממה שידעה בוודאות.

יעל האטה, אבל לא עצרה. היא הייתה קרובה לטיילת, או לפחות אמורה להיות. האוויר נעשה מלוח יותר. רחש הגלים עלה מצד כלשהו, אך הערפל בלע את הכיוון. היא פנתה בעקבות הרעש, לפי מה שזכרה על הקו הרחוב, ואז שמעה חריקה של מתכת. ידיה נשלחו קדימה לפני שהבינה למה. אצבעותיה נגעו במעקה קר.

המעקה היה מובר. הוא ליווה את הירידה לטיילת. יעל אחזה בו ונשפה, קצר וחד. מתחת לסוליותיה היה משטח אבן רטוב. היא לא ראתה את המדרגות, אבל ידעה שהן שם, כמה צעדים מאחוריה. היא ניסתה להיזכר אם כבר ירדה בהן, ולא הצליחה להפריד בין מה שעשתה לבין מה שהייתה בטוחה שתעשה.

היא שלפה את הטלפון. המסך האיר את פניה באור לבן, אבל לא הוסיף דבר לראייה. האות נעלם וחזר. היא יכלה להתקשר למישהו, אמרה לעצמה, אבל מיד התבוישה ברעיון. היא הרי מכירה את הדרך. היא לא ילדה שאבדה.

הבושה התיישבה בבטנה לצד הפחד.

״את לא חייבת להוכיח שום דבר עכשיו,״ נשמע קול מתוך האפור.

יעל קפאה. צעדים התקרבו, יציבים ולא מהירים. דמות במעיל עמיד למים הופיעה במרחק של כמה מטרים, עם פנס מכוון אל הקרקע. על השרוול שלה היה פס מחזיר אור.

״נטע?״

״כן. את בסדר?״

יעל הרפתה מעט מהמעקה. ״אני חושבת שכן. אני בדרך הביתה, אבל איבדתי את הפנייה. או שלא איבדתי אותה. אני כבר לא בטוחה.״

נטע לא אמרה לה איפה היא. היא גם לא הצביעה על השביל כאילו היה גלוי לשתיהן. היא התקרבה עד שהאור שלה האיר את המדרכה, לא את פניה של יעל.

״אני עושה סיבוב לאורך הטיילת,״ אמרה. ״הראות כמעט אפסית. את רוצה שנעמוד רגע לפני שנחליט לאן ללכת?״

השאלה הפשוטה הזאת הפתיעה את יעל. היא ציפתה לשמוע הוראה, או אולי הסבר. במקום זה ניתנה לה האפשרות לא להחליט מיד.

"כן," אמרה, והרגישה כמה היא זקוקה למילה הזאת.

נטע עמדה לצדה, משאירה ביניהן מרווח נוח. "בואי נתחיל ממה שיש כאן. לא מכל החוף. רק מכאן."

יעל הסתכלה מטה, אף שכמעט לא ראתה דבר. "אני לא יודעת מה לעשות."

"לא צריך לדעת הכול. קודם כול נעמוד יציב. תרגישי את כפות הרגליים בתוך הנעליים."

יעל ניסתה. סוליותיה נגעו באבן, אבל בתחילה התודעה שלה ריחפה כמה צעדים קדימה, מחפשת את הפנייה שהייתה אמורה לבוא. היא החזירה את תשומת הלב אל הגוף. העקב הימני נשען על משטח מעט מחוספס. מתחת לנעל השמאלית הצטברו מים. משב רוח קר נכנס דרך פתח הצעיף ונגע בעור הצוואר.

"מה את מרגישה?" שאלה נטע.

"את הקור בצוואר. את המעקה ביד. את הלב שלי דופק מהר."

"טוב. לא צריך לתקן שום דבר מזה. רק לשים לב. עכשיו נשימה אחת קצת יותר איטית. לא עמוקה בכוח."

יעל שאפה. האוויר היה לח ומלוח. בנשיפה הארוכה יותר השתחרר מעט המתח שבכתפיה. היא נשמה שוב. הפחד לא נעלם, אבל חדל להיות כל מה שהיה שם.

"עכשיו שלושה סימנים בסביבה," אמרה נטע. "משהו שאת יכולה להרגיש, משהו שאת שומעת, ומשהו שאת יודעת בוודאות."

יעל אחזה במעקה. "המעקה קר מתחת ליד שלי. זה הראשון."

הן הקשיבו. בהתחלה היה רק רחש עמום, שכבת קול רצופה שסגרה עליהן מכל עבר. אחר כך עלה ממנו צליל נפרד: מים נעים על אבנים. יעל הטתה את הראש.

"אני שומעת גלים," אמרה.

"מאיזה צד?"

"אני לא בטוחה."

"גם זה מידע. לא חייבים לנחש. ומה את יודעת בוודאות?"

יעל הסתכלה על הדרך שמתחת לרגליה. היא לא ידעה אם היא במקום הנכון. לא ידעה כמה רחוק הבית, אם הפנייה מאחוריה או לפניה, ואפילו לא אם האור שראתה היה פנס. אבל היא כן ידעה דבר אחד.

"אני עומדת על משטח האבן של הטיילת, ליד המעקה."

"יופי. אלה שלושה סימנים. עכשיו נבחר צעד אחד בלבד. לא את כל הדרך הביתה."

"ולאן?"

"את רואה את העמדה שלי?"

יעל חיפשה את האור. מתוך הערפל נותר רק זוהר קלוש, לא מספיק כדי לזהות את המבנה. "לא ממש."

"היא נמצאת מאחורינו, מעבר למדרגות. יש שם קיר נמוך וספסל. אני יכולה ללכת איתך עד המדרגות, אם זה הצעד שאת בוחרת. ואם משהו לא מרגיש בטוח, אנחנו עוצרות."

יעל רצתה לשאול אם העמדה קרובה. רצתה לדעת אם הבית שלה נמצא בכיוון השני, אם המסלול שלפניה אכן ממשיך, אם הערפל צפוי להתפזר. היא כמעט שאלה את כל השאלות יחד. במקום זאת לחצה את האגודל על המעקה והרגישה את המתכת הקרה.

"עד המדרגות," אמרה.

נטע הלכה לצדה, לא לפניה. הן נעו לאט לאורך המעקה. כל צעד היה קטן דיו כדי לבדוק את הקרקע לפני שהעבירה אליה את משקל הגוף. כף הרגל, האבן, הנשימה. לא כל הטיילת. רק הצעד הבא.

"את מכירה את המקום הזה טוב?" שאלה נטע.

"אני מכירה אותו כשאפשר לראות."

"זה לא אותו דבר," אמרה נטע. "בתנאים אחרים צריך לבדוק מחדש."

יעל הביטה בה, או במקום שבו ניחשה שפניה נמצאות. "אני יודעת. ובכל זאת, ניסיתי ללכת כאילו הכול נשאר אותו דבר."

"זה טבעי. כשמשהו מוכר משתנה, אנחנו מנסים להחזיר אותו למה שהיה. לפעמים זה עוזר. לפעמים זה גורם לנו להתעלם ממה שנמצא מולנו."

יעל שתקה. המשפט פגע במקום מדויק מדי. לא בגלל הטיילת בלבד. גם במשרד, מול המפה, היא רצתה למתוח קו שיחבר בין הנקודות, כאילו עצם הישרות שלו תוכל להבטיח שהמרחב מובן. עכשיו הבינה שגם בדרך הביתה ביקשה מהזיברון להיות מפה עדכנית.

הן עצרו ליד המדרגות. יעל זיהתה את שפת האבן המוגבהת ואת המעקה שהסתיים שם. מאחוריהן, כך אמרה נטע, חיכתה העמדה. לפניהן נמשכה הטיילת, או מה שאמור היה להיות המשכה. היא לא נראתה. אפילו הרווח בין המדרגות לדרך הבאה התמלא באפור.

"אפשר ללכת מכאן?" שאלה יעל.

נטע לא ענתה מיד. היא כיוונה את הפנס אל הקרקע. האלומה הגיעה עד קצה המדרגה, ואז אבד בה המשך השביל.

"אני לא רואה מספיק כדי לומר לך בביטחון," אמרה. "את שומעת משהו?"

הפעם הקשיבה יעל בלי לנסות להשלים את הצליל. הרוח חלפה מעליהן. מתחתיה נשמע רשרוש עדין, ואחריו נקישה רכה של מים.

"זה נשמע כמו גל שנשבר."

"כן."

"אבל אם אנחנו ליד המדרגות, השביל אמור להמשיך שם. אין מים שם."

נטע לא מיהרה להסביר. היא התקרבה אל שפת האבן, אך לא ירדה. "לפי המקום שאנחנו מכירות, לא אמורים להיות מים על השביל."

ההבדל בין המשפטים היה קטן, אך יעל שמעה אותו. לא אמורים. לפי המקום שאנחנו מכירות. לא אותה ודאות שהייתה בה לפני שיצאה מהבניין, כשהייתה בטוחה שהדרך תישאר בדיוק כפי שזכרה.

היא חזרה אל שלושת הסימנים שלה. המעקה היה מאחוריה, לא מתחת ליד. המשטח היציב היה תחת רגליה. המים נשמעו מלפנים, מכיוון שבו הייתה אמורה להיות הטיילת. היא לא ידעה מה גרם להם להישמע כך. היא ידעה שאינה יכולה לראות את השביל, ולכן לא תרד אליו.

"אני לא רוצה לנסות לעבור שם," אמרה.

"אז לא נעבור שם."

נטע אמרה זאת בפשטות, בלי לשבח את יעל ובלי להציג את הבחירה כפתרון לתעלומה. היא הוציאה מכשיר קשר, דיברה בקצרה וביקשה עדכון על מצב הטיילת. מתוך המכשיר ענה רחש, ואז קול שלא הצליחה יעל להבחין במילותיו. נטע האזינה, השיבה שוב והחזירה את המכשיר לכיס.

"נחזור לעמדה," אמרה. "נבדוק את המסלול משם. אחר כך נחליט אם יש דרך בטוחה להמשיך, או שעדיף לקרוא לך ליווי."

יעל הסתובבה בעקבותיה. הצעד הראשון לא היה קל יותר, אבל הוא היה ברור יותר. היא ידעה מה היא עושה: מחזירה את כף הרגל למשטח שעליו עמדה לפני רגע. היא ידעה למה: כי השביל שלפניה אינו נראה, והצליל אינו מתאים למקום כפי שהיא מכירה אותו. היא לא הייתה חייבת להסביר אותו כדי לבחור לא להסתכן.

בדרך חזרה חלפה מחשבה על המפה בתיקה. אילו פתחה אותה עכשיו, לא הייתה מוצאת בה את המעקה, את אבן המדרגה או את הקול המשונה. היא הייתה מוצאת קווים מוכרים, ואת הים מסומן במרחב הכחול שמעבר להם. המפה לא הייתה חסרת ערך. היא פשוט לא יכלה לענות על כל מה שהערפל העמיד לפניה.

בעמדה, נטע הציעה לה תה מתוך תרמוס. יעל קיבלה את הכוס בשתי ידיים. החום התפשט אל האצבעות לאט, והן נשארו ליד החלון, שהראה רק שכבה צפופה של לבן. נטע בדקה שוב בקשר. הפעם הגיע דיווח על ראות ירודה לאורך החוף, בלי מידע ברור על הקטע שממנו בא קול המים.

"את יכולה לחכות כאן עד שישתפר," אמרה נטע. "או שאבדוק אם אפשר ללוות אותך בדרך אחרת."

יעל הנהנה. היא כבר לא התביישה בכך שאינה יודעת. היא הייתה עייפה, עדיין דרוכה, ורצתה להיות בבית. אבל בין הרצון להגיע לבין הצורך לדעת כל פרט בדרך נוצר מרווח קטן. בתוך המרווח הזה יכלה לבחור.

"נחכה רגע ונבדוק שוב," אמרה. "לא צריך להחליט עד הסוף עכשיו."

נטע חייכה, חיוך שקט. "נכון."

הערפל נע על החלון, או שאולי רק האור מאחורי הזכוכית שינה את צורתו. יעל התקרבה אליו. היא לא ראתה את הטיילת, אך שוב שמעה את המים. הפעם הצליל לא בא מן הכיוון שבו ציפתה למצוא את קו החוף. הוא עלה מלפניהן, מעבר למקום שבו אמור היה להימשך השביל.

היא נשענה על אדן החלון והקשיבה. גל נשבר, ואחריו נשמע רחש של מים נסוגים על חול. יעל הכירה את הקולות האלה. היא לא הכירה אותם כאן.

בין שכבות האפור נמתח לרגע קו כהה ודק. הוא לא היה פנס ולא סלע מן המפרצון. הוא נראה כמו שפה של אדמה, נמוכה ורחוקה, במקום שבו המפה הראתה מים בלבד. יעל מצמצה. הקו התפוגג, אבל הצליל נשאר.

היא לא פתחה את המחברת ולא ניסתה לסמן דבר. עדיין לא ידעה מה ראתה. היא ידעה רק מה שמעה, מה הרגישה, ומה אפשר לעשות עכשיו: לעמוד במקום בטוח, להקשיב, ולבחור את הצעד הבא כשיגיע.

מסקנת מפתח: כשאין תמונה מלאה, אין צורך למלא את החסר בניחושים. עצירה, תשומת לב למה שידוע ובחירת צעד בטוח אחד יכולות להשיב את תחושת הבחירה.

גשר: מעבר לקו החוף המוכר נשמעו מים במקום שבו אמור היה להימשך השביל. כשהערפל יעמיק, יעל תצטרך לגלות אם הקו הכהה שראתה הוא רק הטעיה, או רצועת אדמה שאינה מופיעה במפה.

רצועת אדמה שאינה במפה

יעל התרחקה מן החלון רק כדי לקחת את המעיל. כשחזרה, הקו הכהה שוב נמתח בתוך הערפל, הפעם מעט ברור יותר. הוא לא היה רחב דיו כדי להיקרא יבשה, אבל גם לא התנהג כמו צל של גל. משהו בו נשאר במקומו בזמן שהמים סביבו נעו.

נטע עמדה ליד השולחן, יד אחת על גב הכיסא. היא לא שאלה מה יעל רואה. היא כבר ראתה בעצמה.

״זה שם שוב,״ אמרה.

״כן.״

״ואת עדיין לא יודעת מה זה.״

יעל כפתרה את המעיל. ״אני יודעת שזה נראה כמו קו כהה. ואני יודעת שאנחנו שומעות מים במקום שבו אמור להיות השביל.״

נטע הביטה בה בחיוך קטן. ״בסדר. זה כבר יותר ממה שידענו לפני רגע.״

הן ירדו אל החצר, ומשם אל הרחוב המוביל לנמל. הערפל כיסה את הגגות עד שהבתים נראו כאילו הונחו על גבי ענן נמוך. ריח האצות התחזק ככל שהתקרבו למים, ומדי פעם נשמעה שרשרת מתוחה נוקשת בעמוד מתכת. בדרך יעל ניסתה לא להקדים את עצמה. היא לא חיפשה שמות לתופעה ולא בנתה לה הסבר. היא הקשיבה לצעדים שלהן, לרחש המים, ולשאלות הקטנות שאפשר היה לבדוק.

בנמל מצאו את יונתן ליד סירה כחולה, מכופף מעל תא אחסון פתוח. הוא היה גבר רחב כתפיים, בעל פנים צרובות שמש וקול רגוע של מי שהתרגל לכך שהים אינו עונה מיד. הוא הרים את הראש כשראה אותן.

״אתן יוצאות?״ שאל.

״לא,״ אמרה נטע. ״רק מחפשות מישהו שמכיר את קו החוף טוב מאיתנו.״

יונתן ניגב את ידיו במכנסיו. ״זאת לא שאלה פשוטה.״

״לא שאלנו שאלה פשוטה,״ אמרה יעל.

היא הסבירה לו על הצליל ששמעו ועל הקו שהופיע מעבר למקום שבו השביל נגמר, בלי להשתמש במילים ״אי״ או ״חוף״. יונתן הקשיב עד הסוף. אחר כך הביט מעבר לרציף, אל תוך המסך האפור.

״אם אתן מתכוונות לשונית ליד השובר, היא ממזרח, לא מעבר לשביל.״

״לא אמרנו שונית,״ השיבה נטע.

״אני יודע. רק אומר שיש מקומות שהערפל גורם להם להיראות חדשים.״

״ראית משהו כזה הבוקר?״ שאלה יעל.

יונתן שתק לרגע. הוא סרק את המים כאילו ביקש מהם להעיד במקומו. ״ראיתי פס כהה, קרוב יותר לפתח המפרץ. אבל בתנאים האלה קשה לדעת מה קרוב. אין לי כוונה לשלוח אתכן להיכנס למים בגלל פס.״

״אנחנו לא מתכוונות להיכנס,״ אמרה יעל. היא הופתעה לגלות עד כמה חשוב לה לומר זאת בקול.

״נעמוד על השביל ונראה אם אפשר לתעד.״

״אז תישארו מעליו. אם המים עולים, חוזרים. אם הערפל מסתיר את הרציף, חוזרים. ואם אחד מכן אומרת לחזור, כולן חוזרות.״

נטע הרימה גבה. ״אתה מדבר כאילו אתה מכיר אותנו.״

״אני מכיר את הים. זה מספיק.״

הוא שלף מן התא מפה מקופלת והניח אותה על ארגז עץ. המפה הייתה מוכתמת במלח, ועליה סומנו קווי החוף, שוברי הגלים ועומקים משוערים. יעל עקבה באצבע אחר השביל שממנו שמעה את המים. הקו המשיך אל הים הפתוח, בלי שום בליטה או לשון יבשה.

״איפה בדיוק היה הקו שראית?״ שאלה.

יונתן הצביע במרחק מה מן הנקודה שבה יעל הצביעה. נטע הושיטה יד וסימנה נקודה נוספת, קרובה יותר לחוף.

״זה היה שם,״ אמרה. ״בערך מול קצה המעקה.״

״אני ראיתי אותו מעבר לפתח המפרץ,״ אמר יונתן.

״אולי היו שלושה קווים,״ אמרה נטע.

״או שאנחנו לא מדברים על אותו דבר,״ אמרה יעל.

יונתן קיפל את המפה. ״זה קורה הרבה כשמנסים להסכים על משהו מתוך ערפל. כל אחד ממקם אותו לפי הדבר שהוא בטוח בו.״

המשפט נשאר איתה גם כשיצאו מן הנמל. יעל ידעה כמה מהר אפשר להפוך הבדל בין תיאורים לוויכוח על מי ראה נכון. היא הרגישה את הדחף לבחור נקודה, לסמן אותה, להכריז: כאן. אבל היא לא הייתה בטוחה. במקום ליישר את האחרים לקו אחד, היא ניסתה להבין מה כל אחד מהם תיאר.

הן התקדמו בשביל עד שהמעקה הסתיים. יונתן הלך מעט לפניהן, אך לא התרחק. הערפל הסתיר את קצה הדרך; השביל נבלע בו בלי אזהרה, כאילו נחתך במספריים. יעל שמעה את המים מעברו השני של המעקה. הם פגעו במשהו רדוד והשיבו רחש קצר של חלוקים מתגלגלים.

״עצרו כאן,״ אמר יונתן.

הן נעצרו. מתחת לרגליהן הייתה אדמה מוכרת, רטובה מעט מן הערפל. מעבר למעקה לא היה אפשר לראות את פני המים, אבל הצליל הגיע מכיוון ישר, לא מכיוון הצד שבו ציפתה יעל למצוא את המפרצון. היא הניחה את היד על המתכת. הקור עבר דרך הכפפה.

״הנה,״ לחשה נטע.

בתחילה היה זה רק הבדל בגוון. פס עמום בתוך האפור, נמוך מן האופק, צר מכדי להיראות כמו יבשה. יעל מצמצה פעם אחת. הפס נשאר. אחר כך התרוממה מתוכו צורה כהה, לא בבת אחת אלא בהדרגה, כמו דבר שהערפל מסכים למסור רק חלק ממנו.

היא ראתה קצה מעוגל. אחריו נפתח משטח נמוך, כמעט שטוח, ובצדו חריץ בהיר. גלים קטנים נשברו לפניו. מעבר לו נמשך המים, נסתרים.

היא לא אמרה ״חוף״. היא לא רצתה לתת למראה יותר ממה שנתן לה.

נטע התקרבה למעקה. ״זה נראה כמו רצועת אדמה.״

״נראה,״ אמרה יעל.

יונתן כיווץ את עיניו. ״אני רואה משהו מול הכניסה למפרץ.״

״אני רואה אותו מול המעקה,״ אמרה נטע.

״אולי הוא לא יושב במקום אחד,״ אמרה יעל, ואז מיד תיקנה את עצמה. ״או שאולי אנחנו לא רואות אותו מאותה זווית. זה מה שאנחנו יודעות כרגע.״

היא הוציאה את המחברת מכיס המעיל ופתחה דף נקי. האצבעות שלה רעדו מעט, לא מן הקור בלבד. בראש הדף כתבה: ״תצפית״. מתחתיו חילקה את העמוד לארבעה חלקים.

תנאים

הערפל סמיך. השביל מסתיים במקום שבו נשמעים מים. רוח חלשה מכיוון הים. אין גשם. הראות מצטמצמת מעבר למעקה.

ממצאים

פס כהה נראה מעל פני המים. צורתו נמוכה ורחבה. גלים נשברים לפניו. קצה מעוגל וחריץ בהיר בצדו. המיקום המדויק אינו מוסכם בין הצופות.

פרשנויות

רצועת אדמה, סלעים, או מראה שנוצר בשל הערפל וזווית הראייה. אין כרגע דרך לקבוע.

שאלות פתוחות

האם המשטח נשאר באותו מקום? האם יש עליו סימן שאפשר לזהות? מה יקרה כשהערפל ייחלש?

יעל הקיפה את המשפט האחרון פעם אחת. היא הרגישה את הצורך לכתוב עוד: האם מדובר בתופעה טבעית? האם המפה שגויה? האם מישהו כבר ראה את זה? אבל השאלות האלה נשמעו לה גדולות מדי ביחס לדף, כמו דלתות שנפתחות לפני שבדקה אם יש מאחוריהן חדר.

״את כותבת כאילו את הולכת למסור עדות,״ אמרה נטע.

״אני מנסה לא להפוך את מה שאני חושבת למה שראיתי.״

״וזה קשה?״

״יותר ממה שחשבתי.״

יונתן הפנה את המבט אליה. ״תני לי.״

הוא לא לקח את המחברת. במקום זאת פתח את כף ידו, וביניהם נוצר רגע של אי־הבנה.

״את המצלמה,״ הבהיר. ״אפשר לצלם מכאן. בלי להתקרב.״

יעל הוציאה את המכשיר שלה. המראה על המסך היה דהוי יותר מזה שמולה, אבל הצורה עדיין נראתה. היא צילמה. בתמונה הראשונה הופיעו רק האפור והמעקה. בשנייה נרשם קו כהה, כמעט בלתי מורגש. בשלישית היא כיוונה מעט ימינה והצליחה לתפוס את המשטח, את הקצה המעוגל ואת החריץ הבהיר.

״יש סימן על החול,״ אמרה נטע.

היא הצביעה על המקום שבו גל נסוג מן הרצועה. יעל הרימה שוב את עיניה. בתוך הערפל נראתה מעין שורה של נקודות כהות לאורך החוף. אחת מהן בלטה מן האחרות: משולש שחור, או אולי גוש סלע, שנשען באלכסון על קו המים.

"תצלמי את זה," אמר יונתן.

"אני מצלמת," אמרה יעל.

היא הגדילה את התמונה, ניסתה להתמקד, ואז צילמה שוב. סימן המשולש נרשם בקצה הפריים. הפעם לא ביקשה מן האחרים לאשר אותו. היא רק כתבה במחברת: "צורה משולשת כהה על קו המים, נראית בצילום."

היא הוסיפה: "לא ברור אם סלע, עץ או חומר אחר."

"את לא מתכוונת להגיד שזה חוף?" שאלה נטע.

יעל הביטה שוב במשטח. "אני יכולה לכתוב שהוא נראה כמו חוף. זה לא אותו דבר כמו לדעת מה הוא."

נטע הנהנה, אך יונתן לא השתכנע. הוא שלח מבט אל הים ואז אל הדרך שמאחוריהם.

"בואו לא נעמוד פה יותר מדי," אמר. "הערפל נסגר מאחורינו."

יעל סובבה את הראש. המקום שממנו באו במעט נעלם. המעקה נראה קצר יותר, והבתים שמאחוריו נמחקו לגמרי. הם לא היו רחוקים מן הרחוב, אבל המרחק הרגיל איבד את קווי המתאר שלו.

"אנחנו חוזרות," אמרה.

לא נדרש לה להסביר. השלושה פנו לאחור. כעבור כמה צעדים נשמע מאחוריהם קול מים חזק יותר, כאילו גל נשבר קרוב מן הצפוי. נטע נעצרה. יעל הרימה את ידה, מורה לה להמשיך. הן לא רצו אל המקום שממנו הגיע הקול. הן לא שינו את המסלול כדי לבדוק. ההחלטה להתרחק הרגישה פשוטה דווקא מפני שכבר עשו את הדברים שבאו לעשות: לראות, לתעד, לשאול.

בדרך חזרה פגשה אותן רוח קרירה, והערפל התנועע. הוא נפתח ברצועות, סגר אותן שוב, ואז התפזר מעט מעל המים. בתוך הפתח הקצר נראה המשטח כולו. עכשיו אפשר היה להבחין בקו החוף שלו: שפה כהה, חול בהיר יותר במרכז, ומים רדודים המקיפים אותו. הוא נראה קרוב, כמעט במרחק הליכה. יעל ידעה שהתחושה הזאת אינה מדידה.

"הוא רחב יותר מכפי שחשבתי," אמרה נטע.

"או שהערפל הסתיר קודם את הצד השני," אמר יונתן.

"זה לא מרגיש כמו אותו מקום שתיארת," אמרה נטע.

יונתן נשף אוויר. "אני לא חייב לראות בדיוק את מה שאת רואה כדי לדעת שצריך להתרחק מן המים."

הם המשיכו. יעל לא ניסתה להכריע מי מהם צודק. היא שמה לב לכך שהריב האפשרי לא התפתח. אולי משום שאיש מהם לא נזקק כרגע לניצחון. אולי מפני שהמים היו קרובים מדי, ואילו התשובה רחוקה מדי.

כשהגיעו אל קצה הרחוב, האוויר החל להתבהר. לאט תחילה, ואז מהר. האפור נקרע מעל הים. מאחוריו הופיע קו האופק, כחול וחלק. יעל הסתובבה.

רצועת האדמה הייתה שם, ברורה לרגע אחד. היא הבחינה במשולש הכהה על החוף, בשפה שנראתה במעט ישרה ובשורת הגלים הקטנים שהתפרקו לפניה. אחר כך אור דק חדר אל הערפל. משהו השתנה בפני המים. הקצה המעוגל איבד את צורתו, החריץ הבהיר התמזג באפור, והמשטח כולו נעשה שקוף עד שלא נשאר ממנו דבר.

"זה נעלם," אמרה נטע.

היא אמרה זאת מהר מדי, כאילו עצם האמירה תעכב את ההיעלמות.

יונתן התקרב צעד אחד אל המעקה. "לא רואים אותו עכשיו."

"זה לא בהכרח אותו דבר," אמרה יעל.

הוא הביט בה, ואז הודה בחצי חיוך. "לא. זה לא."

כעבור דקות אחדות הים נראה פתוח. לפי המפה, בדיוק כך היה אמור להיראות: מים עד האופק, בלי רצועת חול, בלי סלע בולט, בלי קו כהה שמפריד בין הגלים. יעל פתחה את התצלום. הסימן המשולש הופיע בו, קטן אך ברור דיו כדי להבחין שהוא שם. היא הגדילה את התמונה. הצורה לא נעשתה מובנת יותר. היא רק נעשתה גדולה יותר.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.